

Piros-kék rituálé

A csajok rituáléznak! – Hm, úgy tűnik valamiből már megint kimaradtam, pedig hivatalos lennék én, én a túlon túl elférfiasodott nő művész, pedig ment nekem a nőiség fiatal korom évein keresztül, nem is éreztem magam sohasem annyira a férfiak oldalán, de ez már múlté. Az utolsó mondatot az én történetemhez egy nagyszerű költő-filozófus alaktól halottam, akinek nőisége és férfiúsága szintén érdekes kevert volt; (Maria Rilke): Ő azt mondta; A férfi valódi célja, meghódítani az önmagában rejtőző gyönyörű nőt, és megszelídíteni, és egybe olvadni vele. Bár nem teljesen logikus, de az én női történetem itt ért véget, és azóta a fiúk klubjából tekingetek a női erdőkben rejtőző szeánszokra, és még se nem így van, mert belső külső nászainknak igenis meg kell lennie. Mert a megtalált és megszeretett és meghódított, belső nő-férfink után megjelenik odakint is a méltó és tökéletes pár. Ámbár az is lehet, hogy találkozunk valakivel, aki annyira hasonlatos hozzánk, hogy azt hisszük már, hogy ő az, és mégis csak elősegítője belsőnkkel való őszinte találkozásnak. Ki tudja? De ne menjünk annyira előre, mert jelen időnk épp az érzékeny belső nász, és annak előtte való pillanatok előkészítései, kifejtései. A mi animánk és az ő animuszunkkal való légyottok képei.

Gondoltam beütöm a googlí-ba, azt hogy piros, kék, vagy inkább azt, hogy Krisztus Urunk vörös kék leplének jelentése, de mindig úgy vagyunk evvel, mint az álmainkkal, a jelentések azok, amiket számunkra jelentenek, azok amilyen érzést kiváltanak belőlünk, hiába keressük odakint magyarázatra várva, az igazságot bennünk kell keresnünk, és érzéseinkben.

Az artériás és vénás vér már volt érintve az invitációban, és mindenkinek talán ez az első, ami beugrik; Iskolás tankönyvek ábrái a szív véráramáról, és nincs is talán másról igazán szó. Vagyishogy pontosan erről van szó

Hidegvér meg meleg vér. Hüllő vér, meg tigris vér. ☺ Szeretet meg nem szeretet, meg nem szeretetből szeretet, meg szeretetből nem szeretet, meg félelem meg meghittség. Azért tovább keresek; Beírom a kereső szavakat, és kijön a Katolikus lexikon leírása; a föltámadás után Krisztus a kora gótikus művészetben égbék köpenyt a középkorban a legtöbbször piros köntöst és kék felsőruhát visel. No, ezt jól elrakom tarsolyomba és nyelek egyet, és bevallom kissé eltévedtem, de talán mégse nem.

Kiss Virág vöröse valóban az artériás oxigénnel dúsított vér, kékje meg a vénás. Nem igazán fordul elő ilyen tiszta kék töretlen kék a természetben, csak holmi különös virágoknál, és ásványoknál. A másik kéket megtalálom, a patakokban, a hűvös tavakban, a hegytetők árnyán, a hajnalban és az alkonyban. Hús szín, hideg, hűvös megbékítő szín.

A pirosat megtalálom a réten a pipacsokban, az esti tábortüzekben, és valahogy a naplementékben és marad a vér is, e bíborfolyó meg az erdei gombák mesebeli pirosa.

Az egyik rózsaszín szinte flegma nyegle bő vér, a másik szinte ellentét piros megfeszülő szigorú vér. Az egyik hiszi a szavak nélkül is érthető minden, a másik ezt nem hiszi, és mindent bonyolít, szegez, szögez, ácsol, határol, fenyít, keretez. A másik, mint bővérű patak habos tejszínként lép ki és mosolyog meg minden kerítést, és ért vagy csak érez, a másik meg ok nyomoz, megállapít, kijelent. Határokat szab.

Deli Eszter Kinga játékos könnyedséggel, mondhatjuk úgy is, amit művel boldogság művészet. Azon belül azon fajta, amiben az alkotó boldogságtól elragadtatott lelkével szinte alig érinti a vásznat. Mert a vászon az ő számára nem a kifejtés és az anyagba ágyazás területe, hanem egy fönről lefelé nyújtózás, a boldogság rózsaszín gömbjéből kifelé, és amikor sikerül elérnie ecsetjével a vásznát, megpróbál jelet hagyni, egy olyan jelet, ami boldogságos mennyországának helyeit, köveit jelöli.

A boldogság művészetben az egyik legfontosabb dolog, hogy nem adnak igazi fogódzkodót a vásznon megjelenített témák, mert azok inkább csak ürügyek, hogy valami legyen. Mert aki volt már művész is meg boldog is az tudja, hogy ebben a mindent elöntő létezésben megszűnnek a földi fókuszok (központok, gyújtópontok), a súlyok feloldódnak, megkönnyebbülnek, és ebben a gömbbé és teljességgé válásban csak az érzés marad, és a repülés boldogsága, és a világ tárgytalanná vagy homogénné válik, és leoldódik. Deli Eszter, minden valószínűség szerint boldog szerelmes.

Néha visszajár, különös mesealakokban, kékfejű macskáéban, vagy a doboló kis fiú játék alakjában kopéskodni. Néha belebújik plüss figuráiba, néha messziről fentről animálja őket, játszik, de a játékszín mögött felfejik a tisztán hagyott vászon, világának tér nélkülisége.

Avagy teljesen homogén kárpit falat szó kéken, és megidézi, létrehozza a házi szőttesek világát, és világos állításokat tesz;

Az oroszlán, ha megtalálod, áztasd jó sokáig vízben! Ha jól cselekedtél az oroszlán feje kivirágzik, és rózsaszínben és fehérben játszó rózsává lőn! Ha zsiráfot fogtál tegyél ugyanígy, de ne csodálkozz, ha éppen belőle nem rózsafa, hanem csak egy csenevész bokor lesz.

Minduntalan eszembe jut egy régen hallott történet; Egy embert találtak valahol a Tundrán fekvő fatöncökből épített háza előtt. Bent a házban sok-sok állat bőre volt egymásra szegezve, és mindegyik bőrön egy festmény volt, de a házba nem lehetett már bejutni, mert az utolsó bőr felszögezésénél már maga a művész kiszorult saját házából.

A történet nyilvánvalóan kitalált, és hozzá tartozik, hogy a festő ebben a történetben megboldogult. Avagy kifestette magát az életbe, a természetbe, és aztán átölelte őt a nagy egész, és nem volt már szüksége festészetre, no meg a saját testére sem.

Kiss Virág, olybá tűnik nekem, hogy folyton folyvást kinyilatkoztat. Egyszerű téziseknek tűnő eseteknek látszanak, mégis képesek vagyunk tökéletesen elveszni ezekben a túlbonyolított történetekben. Mert a mesék, amikből rajzai szövődnek mondhatni végtelenek, és végtelenül bonyolítottak. Egy hatalmas és véres játék bontakozik ki előttünk. Amiben mégse feltétlenül találhatjuk meg a kulcsot, mert a mese némiképp titkosított. A véget nem érő elágazásai bokrai miatt, nem leszünk feltétlen felkent és beavatott papok, mert a kiemelt jeleneteivel, és ábrázolt hőseivel is csak pillanatra jutunk egy-egy tisztásra, avagy színpadra, és arra a megállapításra kell jutnunk, hogy maga az egész mese ő maga, összes szereplőjével, de mindenképpen megfoghatatlannak tűnik, avagy megfoghatatlannak tűnt nekem ez idáig. Szeizmikus keresőmben mégis megtalálom a megoldást. Mert az orrom előtt volt, de mégis minduntalan elveszítettem szem elől.

Ahogy végiglapozom a képeket, a leírásokkal, címekkel, a kék és piros különös játéka játszódik le szemem előtt. Minden egyes képen egy-egy egész szívet látok, ami minden jelenésre máshogy reagál. A történetekből kivett jelenetekben a piros és kék aránya mindig változik, többnyire a kék az uralkodó, néha a piros teljesen a megszeppenésig visszahúzódik. (Animus c. rajzán egy aprónyi pirosat sem látunk, ő a tiszta belső férfi, a teljesen kék

hűvösség, majd a segítő szellem színre lépésénél is maga a kék a fehérrel karöltött világát éli, és a képbe benyúló pirosság, a megszeppentséget sejteti). Majd újra erőt és lélekjelenlétet nyer a vörös és térhódításba fog, az igazán mozgalmas jeleneteknél szinte egyenlő tancba kezd a kék és piros szín, de igazi nászát és kiegyensúlyozottságát a Tiszta szűz képén éri, melyben vörösen izzik középen a nő, és a hűvös ölelő kékség gömbként körbeveszi. Gyönyörű szép, dobogó szív képek, a lehető legtöbb elképzelhető érzelem piros-kék ábrázolásával.

Nohát, ez lenne az a dobogó női szívek boldog boltja. és további boldog jó szórakozást kívánok mindenkinek.

Tisztelettel;

Horváth Roland 2015. május 8. Budapest-Halásztelek.

u.i.; A piros cipő, avagy a piros csizma.

Dunalord egy szép napon levetette lábáról piros csizmáját, de ez nem volt szándékos, az élet hozta így, hogy lefogyott és csonttá aszott lábairól a csizma, és hogy-hogy nem leesett, és többet nem táncolt. Hiányzott neki a tánc, de a táncos évek véget értek. Izmai renyhék lettek, és lelkében minduntalan felrémlt a csontváz képe, amiről tudta, hogy saját magát szimbolizálja, mert mindig csak azok a jelentések, és képek üldözték nappali álmaimban, amik ő reá voltak hasonlatosak. Csonttá aszott és elhagyták friss vehemenciái az életnek a testét. Nem táncolt többet. Cigaretta és koffeinjei lassan kiszívták belőle életnedveit, meg biztos volt ott másvalami is, de azt csak gyanította. Táncolni szeretett volna újra, de ahhoz a hegyek felé kellett mennie, vándorolnia, hogy elérje és megtalálja a rejtett forrásnál, az új életet adó rügyet, ami alá aztán örökre eltemetkezhetett, és eltűnhetett.

Nyilván a bőség fiatal évei adták neki a piros csizmát és a táncoló kedvet, de aztán az ínség és szárazság évei, leaszalták róla a nőiségét. Nem volt több kedv és vigalom, el kellett indulnia a zöld rügyért, és átadnia a helyet a fiataloknak. Édes megtérés. Tétova halál, és a zöld feltámadás.